

Svatopluk Otava: Když není co slavit, SPD o tom uspořádá seminář? Böhmen und Mähren - prožijeme snad znovu potupnou etapu naší historie?

- CZ24 News | 18. ledna 2023

ČESKO: Události pádí blbým směrem, východní protektoráty s vlastizrádnými vládami vedou své národy ve slovanských divizích Eurowehrmachtu jako kanónenfutr do války proti Rusku. Tak nějak mimo tyto fatální skutečnosti uspořádal poslanec SPD Jiří Kobza a ředitel Institutu svobody a přímé demokracie Josef Nerušil 16.1. seminář na téma - „17. listopad 1939 a tradice moderní české státnosti“.

Hrdinům placku in memoriam Za zásluhy?

Zajímavé téma, to bezesporu. Ale - máme přece leden, děje se spousta podstatnějších událostí, takže do data úpadu Mezinárodního dne studentstva na pravidelné několikátýdenní Havlárie zbývá spousta času. Pomineme-li tedy možnost, že se díky sebevražednému příklonu našich vládních hochštaplerů k vyhlášení války Rusku ta spousta času může naplnit třeba památečními rentgenovými snímky rozvalin matičky Prahy a zmizení obyvatelstva trosek naší republiky. Inu, to už pak žádný seminář nespraví.

Pan poslanec Kobza však nakonec pozvednutí této vize „moderní české státnosti“ docela logicky zdůvodnil. Na jeho návrh totiž prezident Zeman za okatého nezájmu médií rozhodl vyznamenat devět studentských činovníků, co organizovali pohřeb první oběti německé zvůle Jana Opletala, smrtelně zraněného střelbou na poklidné demonstraci k 21. výročí vzniku Republiky 28. října 1939. Jan zemřel 11. listopadu, pohřeb se konal 15. listopadu, následný protistudentský teror vypukl skoro bezprostředně 17. listopadu. Československé oběti daly vzniknout Mezinárodnímu dni studentstva, jenž se dodnes v zemích, kde dosud není historie překreslována hnědými pastelkami důstojně připomíná. Prezident Zeman udělil těmto prvním padlým státní vyznamenání Za zásluhy.

Pan poslanec Kobza i ředitel Institutu svobody a přímé demokracie Nerušil vyvozují patrně z tohoto činu jakousi souvislost s moderní českou státností.

Československo už asi vadí i fešácké „opozici“.

Jenže od roku 1918 po rok 1989 se jednalo vždy o státnost československou. Vždyť i jedna z obětí německých okupantů byl Slovák. Vedle studentských vůdců Josefa Adamce, Jana Černého, Jaroslava Klímy, Bedřicha Kouly, Josefa Matouška, Františka Skorkovského, Václava Šaffránka a Jana Weinerta byl zavražděn i Marek Frauwirth, pracovník tehdejšího slovenského konzulátu v Praze.

Proti Němcům pak v průběhu války bojovaly desetitisíce Slováků s desetitisíci Čechy, Slovák byl i parašutista Josef Gabčík, jenž padl v nerovném boji s fašistickou přesilou vedle svých českých bratrů po atentátu na Heydricha. Pod československými prapory se bojoval i za Slovenského národního povstání, mnozí lidé i dnes vyznávají československou národnost dvou větví jednoho státotvorného národa Čechů a Slováků.

Moderní česká státnost? To jako ten zbyteček oportunisty zmařeného Masarykova, Štefáníkova a

Benešova díla? Koho vlastně vzývají všichni ti státotvůrci ve hře na vládu a opozici, majíc Masaryka nebo Štefánika plná nevymáchaná ústa? Pokud by tito tři mohli vstát z hrobů, jistě by zanechali různé otisky bot na zadnicích dnešních přeplácených parlamentních žvanilů.

Také hodně, hodně opelichaný Řád byl udělen

A jakou má hodnotu to vyznamenání od sebestředného produktu z „Prognostáku“ Miloše Zemana? Správně by měli získat za své hrdinství in memoriam Řád bílého lva. Bohužel, řád rovněž degeneroval na drogami naspídanou kočku, když jej Neomylný Prognostik připlácl na banderovská prsa führera kyjevských nacistů. Těmto pod vedením Fialenka budeme pod bdělým banderovským dohledem montovat kvéry a obrněnce, flikovat poškozené vrahounky cvičené zabíjet své vlastní spoluobčany a vůbec si všeobecně koledovat o drsnou snad i radioaktivní odvetu. Jsme totiž v dostřelu mračen ruských iskanderů, o tom Zeman nemá sice páru, nemá ji ani ministryně prohrané války Černochová, ale měl by ji mít a nepřipouští si ji ani „polepšený“ kágébák Pavel.

Čí hlava to vlastně může pobrat, když 28. října vyznamenaná český prezident bojovníky proti fašismu Řádem za zásluhy a regulérního fašistu ještě vyšším, vlastně nejvyšším řádem – Řádem bílého lva?

Moderní česká státnost? Vlastně se o ní vůbec nehovořilo. Nejzajímavějším řečníkem na akci bez možnosti následné diskuze byl snad filozof Roman Cardal. Velmi výstižně popsal budoucnost národa bez úcty k tradici, rodině, jazyku. Nebo spíše nebudoucnost zaručenou nevýchovou mladé generace, v rámci bezbřehého neomarxismu a neoliberalismu vedenou jen k obdivu ve své jedinečné individuum s právem na všechno. A bez odvedení jakékoli prospěšnosti vůči druhým. To vše zvládl v poměrně krátkém čase dobře si vypomáhaje citacemi z Platóna. Asi jediný smysluplný, milý moment slavného semináře.

Böhmen und Mähren - prožijeme snad znovu potupnou etapu naší historie?

Poněvadž jinak seminář o „moderní české státnosti“ valného výsledku neměl. Snad to bylo i tím, že si jej časově tak trochu uzurpovali spisovatel Michal Semín a historik Aleš Dvořák. Uspořádali z „moderní české státnosti“ jakousi katolickou agitku.

Svorně pohaněli vznik a existenci Československé republiky, pokritizovali zrušení šlechtických titulů, náběhu na odluku církve od státu. Vzpomněli však zásluh jednotlivých katolických myslitelů na záchraně české vzdělanosti v blahodárné náruči habsburského Předlitavska, cudně však nepřipomínajíc velkolupu katolické církve na Českém národě po bitvě na Bílé hoře, nezmiňovali se o násilné katolizaci husitské země. Také zmínek o druhém velkolupu v podobě tzv. církevních restitucí po estébáckém převratu v roce 1989 se posluchači nedočkali.

Nelegitimní a nelegální rozbití Československé republiky, rozkradení jejího majetku a vznik dvou poslušných okrsků frankogermánské říše na Nový rok 1993, takže o Silvestru už není co slavit. Vymazání Mezinárodního dne studentstva a jeho ponížení na mejdan kavárenských hysteriků, co předvádějí rok co rok ve vozovce Národní třídy, s vulgárním ječením a házením kytek do koše pro nevyvolené. Tak nějak vidí čím dál tím více pamětníků tu „moderní českou státnost“.

Co takhle příště raději seminář o úpravě cepů?

AUTOR: Svatopluk Otava